

бо, обаче излѣзе доста гладѣкъ. Изказваше се желание князѣтъ всѣка година да благодари на руския царь, укоръ за военното положение въ източнитѣ губернии (английски прѣстъ), навсѣкжде Негова Свѣтлость, натякване на военния министъръ за лошото хранене на войската, на края пълень вотъ на недовѣрие къмъ министерството за неговитѣ противоконституционни дѣла. Много интересно бѣ мѣстото въ отговора „за единъ видъ разбойничество“ на изтокъ, личеше ржката на Palgrave (той сѣщия день отпътува, явно бѣше, че английското правителство, недоволено отъ неговата тукашна политика, веднага по срѣдата на тукашната акция го отзова и изпрати чакъ въ Сиа мъ); искаше се премахването на военното положение, тежко за земеделѣието и промишлеността. Изъ града се носѣше, че отговорътъ е писанъ отъ Palgrave; други разправяха, че сж го писали руситѣ Rogge и Качановски, съветници при вѣтрешното министерство и при това на правосѣдието, и двамата плащани отъ руското правителство и либералитѣ. — Дебати. Грековъ иска да се напечата отговорътъ. Върху това дълго се разисква. Мѣдритѣ и красноречиви речи на Грекова останаха безъ полза. Стамболовъ (него день говори около 28 пѣти) постоянно се повтаряше, та ставаше човѣку дори отвратително да слуша неговитѣ демагогски брѣтвежи. Мелетий говори глупаво, че българитѣ до сега всѣкога сж били противъ правителството (искаше да каже противъ турци и фанариоти); Климентъ съ плачливъ гласъ (чувахъ го за прѣвъ пѣтъ) каза, че е срамъ, петно въ българската история, такова безъ доказателства лекомислено осѣждане на първото българско, народно правителство. Попъ Драгановъ искаше да се напомни на галерията да не ржкоплѣска (ржкоплѣскаха, струва ми се, на Климента); Мелетий се обрѣща (седи на първия редъ) и му казва: а ти защо ржкоплѣскашъ? Попътъ седна и млъкна. Стамболовъ съ улични изрази отвърна и на Мелетия и на Климента. Балабановъ говори два пѣти, веднажъ отъ трибуната, втори пѣтъ отъ мѣстото си, много пламенно. Подхвърлиха се нѣколко думи отъ опозицията, като че тя има желание да сѣди министритѣ, а може би и да ги ексукутира. Балабановъ въ втората си речъ отговори, че нему и на неговитѣ другари ще бѣде приятно, ако съ смъртта на петима български родолюбци настанатъ за нашата обща мати Болгария по-добри и щастливи дни, че тѣ отъ смъртта се не боятъ. Стоиловъ ми разправяше (на всѣко заседание седѣше въ дворцовата ложа), че това му се сторило много трагикомично, защото народътъ е страхливъ, много приказва, но отъ дѣла се бои. На мене тѣзи думи направиха съвсемъ особено впечатление: това що заранѣта разправяхъ на Грекова, като че се сбѣдваше. Бѣше вече привечерь, въ залата на дървената сграда имаше само нѣколко газови лам-